

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 92

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 22 februarie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
29. — Decret privind acordarea unor grațieri individuale.....	1-2	Decizia nr. 219 din 14 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 62/2000.....	7-10
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 189 din 10 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.....	2-4	Decizia nr. 222 din 14 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	10-11
Decizia nr. 200 din 17 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 166/1998.....	5-7	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		237. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor cu privire la accesul, evidența și protecția turiștilor în structuri de primire turistice.....	12-14

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET privind acordarea unor grațieri individuale

În temeiul prevederilor art. 94 lit. d) și ale art. 99 din Constituția României, din motive umanitare și pentru ca acest act de clemență să conducă la integrarea socială a celor cărora le-a fost acordat,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se grațiază pedeapsa cu închisoarea aplicată următorilor condamnați:

— Ciuș Marius Vasile Alexandru, născut la 20 februarie 1973, condamnat la 8 luni închisoare prin Sentința penală nr. 487/1999 a Judecătoriei Arad, definitivă prin Decizia penală nr. 808/2000 a Curții de Apel Timișoara, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Cocoșilă Ștefan Dumitru, născut la 17 septembrie 1939, condamnat la 5 luni închisoare prin Sentința penală nr. 275/1998 a Tribunalului Dolj, definitivă prin Decizia penală nr. 2.640/1999 a Curții Supreme de Justiție, pentru infracțiunea de trafic de substanțe toxice;

— Lucăcel Adrian-Sorin, născut la 26 mai 1974, condamnat la o lună închisoare prin Sentința penală

nr. 592/2000 a Judecătoria Cluj-Napoca, pentru infracțiunea de delapidare;

— Mataragiu Maria, născută la 24 octombrie 1967, condamnată la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 841/1994 a Judecătoria Oltenița, pentru infracțiunea de furt calificat, și la 2 ani închisoare prin Sentința penală nr. 264/1993 a Judecătoria Sectorului Agricol Ilfov, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Pîrlog Vasilica, născută la 11 februarie 1936, condamnată la 3 luni închisoare prin Sentința penală nr. 752/1999 a Judecătoria Focșani, astfel cum a fost modificată prin Decizia penală nr. 640/1999 a Tribunalului Vrancea, pentru infracțiunea de înșelăciune.

Art. 2 — Se grațiază restul rămas neexecutat din pedeapsa cu închisoarea aplicată următorilor condamnați:

— Curilciuc Vlasi, născut la 16 februarie 1931, condamnat la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 1.126/1997 a Judecătoria Câmpulung Moldovenesc, pentru infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești;

— Marin Gabriel, născut la 27 martie 1969, condamnat la 6 luni închisoare prin Sentința penală nr. 63/1999 a Judecătoria Câmpulung-Argeș, definitivă prin Decizia penală nr. 633/1999 a Curții de Apel Pitești, pentru infracțiunea de furt calificat, și la 1 an și 6 luni închisoare prin Sentința penală nr. 1.027/1995 a Judecătoria Câmpulung, pentru complicitate la infracțiunea de furt calificat;

— Marin Nicoleta-Daniela, născută la 10 august 1979, condamnată la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 185/1998 a Judecătoria Urziceni, pentru furt calificat, și la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 155/1997 a Judecătoria Urziceni, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Miduț Gheorghe, născut la 12 octombrie 1943, condamnat la 2 ani închisoare prin Sentința penală nr. 1.553/1992 a Judecătoria Pitești, definitivă prin Decizia penală nr. 1.231/1992 a Tribunalului Argeș, pentru infracțiunea de furt calificat.

Art. 3. — Se grațiază pedeapsa cu amendă penală aplicată următorilor condamnați:

— Diblaru Elena, născută la 8 septembrie 1967, condamnată la 3.000.000 lei amendă penală prin Sentința penală nr. 2.045/1998 a Judecătoria Slatina, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 162/1999 a Tribunalului Olt, pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe;

— Diblaru Irina, născută la 20 martie 1936, condamnată la 3.000.000 lei amendă penală prin Sentința penală nr. 2.045/1998 a Judecătoria Slatina, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 162/1999 a Tribunalului Olt, pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe;

— Diblaru Iulian, născut la 25 martie 1961, condamnat la 3.000.000 lei amendă penală prin Sentința penală nr. 2.045/1998 a Judecătoria Slatina, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 162/1999 a Tribunalului Olt, pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția
României, contrasemnăm acest decret,

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 14 februarie 2001.
Nr. 29.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 189

din 10 octombrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995
privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător

Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului,

republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sogexport '95” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.603/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților Societatea Comercială „Sogexport '95” — S.R.L. din București și Banca Comercială „Albina” — S.A. București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca nefondată, deoarece apreciază că art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu contravine prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 7.603/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sogexport '95” — S.R.L. din București într-un litigiu având ca obiect cererea formulată de Banca Comercială „Albina” — S.A. pentru deschiderea procedurii de faliment împotriva acestei societăți comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 54 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. Se consideră că textul criticat încalcă prevederile art. 54 din Constituție referitor la exercitarea drepturilor și a libertăților constituționale cu bună-credință, prin aceea că dă posibilitatea unui creditor să îl cheme în judecată pe comerciantul față de care acesta are și calitatea de debitor, în loc ca, pe cale amiabilă și/sau prin instanța de drept comun, să își compenseze unul față de altul creanțele. În ceea ce privește contrarietatea dintre art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, se arată că, în condițiile în care creditorul care a introdus la tribunal cerere împotriva comerciantului față de care are și calitate de debitor, statul nu mai asigură libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, întrucât orice asemenea creditor poate formula astfel de cereri tocmai pentru a scoate de pe piață un comerciant.

Tribunalul București, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 54 din Constituție. Se consideră că procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, republicată, reprezintă o alternativă specifică la acțiunile judiciare, având scopul realizării creanțelor, iar promovarea ei nu este condiționată de compensarea în prealabil a creanțelor reciproce ale părților. De asemenea, se arată că dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu contravin nici prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece unul dintre scopurile reglementării legale a procedurii falimentului este și înlăturarea comercianților care nu fac față concurenței, iar procedura în cadrul litigiilor dintre comercianții având și calitatea de

creditor și calitatea de debitor prezintă avantajul unei soluționări unitare a acestor litigii.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „textul invocat nu urmărește lichidarea debitorului, ci se mărginește a da creditorilor dreptul de a cere deschiderea procedurii împotriva debitorilor aflați în încetare de plăți. Textul nu se aplică automat, ci constituie numai începutul unei proceduri al cărei scop principal este onorarea creanțelor comerciale”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, prin Încheierea din 5 aprilie 2000, pronunțată de judecătorul-sindic în Dosarul nr. 7.603/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

În legătură cu legalitatea sesizării de către judecătorul-sindic Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 67 din 14 aprilie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 22 decembrie 1997. Prin aceea decizie, respingând ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 131 din Legea nr. 64/1995, Curtea a reținut că judecătorul-sindic nu se identifică cu instanța de judecată.

Curtea constată însă că decizia menționată a fost pronunțată în anul 1997, iar dispozițiile Legii nr. 64/1995 pe care aceasta s-a întemeiat au fost modificate prin mai multe acte normative și, în consecință, legea a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999. În redactarea Legii nr. 64/1995, astfel cum aceasta a fost republicată, art. 5 alin. (1) prevede că organele care aplică procedura reorganizării și lichidării sunt „[...] instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul, lichidatorul, adunarea creditorilor și comitetul creditorilor”, iar art. 6 din aceeași lege din cap. II, secțiunea 1, intitulată „*Instanțele judecătorești*”, stabilește că „*Toate procedurile prevăzute de prezenta lege, cu excepția recursului prevăzut la art. 7, sunt de competența exclusivă a tribunalului în jurisdicția căruia se află sediul debitorului, care figurează în registrul comerțului, și sunt exercitate de un judecător-sindic desemnat de către președintele tribunalului, în condițiile art. 8*”. Conform acestui din urmă text, „*Judecătorul-sindic este nominalizat, în fiecare caz, de președintele tribunalului, dintre judecătorii desemnați ca judecători-sindici, în temeiul art. 12 alin. 3 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare*”. Judecătorul-sindic îndeplinește

atribuțiile tribunalului, în calitate de reprezentant al acestuia, precum și atribuțiile stabilite la art. 10 din Legea nr. 64/1995, republicată, și anume de a judeca cereri și acțiuni și de a pronunța hotărâri care, în temeiul art. 11 din aceeași lege, sunt „definitive și executorii și vor cuprinde, prin derogare de la art. 261 alin. 4 din Codul de procedură civilă, și motivarea. În condițiile legii, ele vor putea fi atacate cu recurs“. Este evident că prin aceste atribuții judecătorul-sindic „spune dreptul“ și hotărârile sale sunt cu putere de executare silită, având atât „*jurisdictio*“, cât și „*imperium*“.

Din coroborarea acestor dispoziții legale cu prevederile art. 17 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, conform cărora „*Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătorilor, tribunalelor și curților de apel se judecă de un singur judecător*“, rezultă că judecătorul-sindic realizează activitate de judecată ca judecător unic și, în consecință, poate sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

În consecință, în prezenta cauză Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, potrivit cărora „*Orice creditor, care are o creanță certă, lichidă și exigibilă, poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care, timp de cel puțin 30 de zile, a încetat plățile*“.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile acestui text de lege, ce dau posibilitatea oricărui creditor care are o creanță certă, lichidă și exigibilă să formuleze la tribunal cerere introductivă împotriva unui debitor care a încetat plățile timp de cel puțin 30 de zile, contravin art. 54 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, care prevăd:

— Art. 54: „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.*“;

— Art. 134 alin. (2) lit. a): „*Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Prima critică de neconstituționalitate constă în aceea că textul criticat, având o formulare generală, „dă posibilitatea unei persoane de rea-credință să încalce drepturile și libertățile celorlalți“, ceea ce contravine art. 54 din Constituție. Curtea reține că dispozițiile acestui text constituțional nu sunt incidente în cauză. Art. 54 din Constituție prevede obligativitatea pentru cetățenii români, cetățenii străini și apatrizi de a-și exercita cu bună-credință drepturile și libertățile constituționale, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. Or, în speță, părți în dosarul instanței de judecată sunt comercianți, societăți comerciale, cărora nu le sunt aplicabile dispozițiile art. 54 din Constituție.

Cea de-a doua critică privește încălcarea prin dispozițiile ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*“.

Nici această susținere nu este întemeiată. Curtea reține că textul criticat reglementează dreptul creditorului de a cere deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, împotriva debitorului aflat în încetare de plăți timp de cel puțin 30 de zile, în contextul în care, așa cum s-a arătat deja, scopul legii este instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului aflat în încetare de plăți. În felul acesta se realizează respectarea întocmai a prevederilor art. 134 alin. (1) lit. a) din Constituție privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sogexport '95“ — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.603/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 200

din 17 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere“ la Banca Agricolă – S.A., aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 166/1998

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere“ la Banca Agricolă – S.A., aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 166/1998, excepție ridicată de Constantin Maxim în Dosarul nr. 4.337/1998 al Judecătoriei Constanța.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea constatând că dispozițiile criticate sunt constituționale. În consecință se solicită respingerea excepției ridicate, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.337/1998, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere“ la Banca Agricolă – S.A., aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 166/1998, excepție ridicată de Constantin Maxim.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, potrivit cărora „*Contractele de credit încheiate între Banca Agricolă – S.A. și împrumutații săi pentru creditele și dobânzile ce intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe de urgență constituie titluri executorii*“, sunt încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. Prin aplicarea acestor prevederi și a contractelor încheiate înainte de intrarea în vigoare a ordonanței menționate se încalcă principiul neretroactivității legii prevăzut, de asemenea, și la art. 1 din Codul civil. Se mai arată că la încheierea contractului părțile au avut în vedere producerea anumitor efecte în acord cu legile în vigoare în acel moment și de aceea schimbarea, prin norma legală criticată, chiar în timpul derulării contractului, atât a caracterului, cât și a efectelor pe care acesta le produce, constituie o încălcare a principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, care prevede că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile*“.

Judecătoria Constanța, exprimându-și opinia, apreciază că textul de lege criticat nu conține în mod expres reglementarea aplicării retroactive a dispozițiilor sale și, prin urmare, nu contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Se mai arată că regula este neretroactivitatea legii, iar excepția este retroactivitatea sa și, ca în cazul oricărei excepții, retroactivitatea legii trebuie să fie reglementată în mod expres în textul acesteia. Or, textul legal a cărui neconstituționalitate se invocă, respectiv art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, nu conține reglementarea expresă a retroactivității aplicării sale, iar *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*. În consecință, apreciază instanța, se aplică regula, care este neretroactivitatea, fiind supuse reglementării ordonanței numai contractele de credit încheiate cu începere de la data de 14 iulie 1997 (data publicării ordonanței în Monitorul Oficial al României). În final se arată că interpretarea contrară, aceea a retroactivității textului în discuție, s-a dat în situațiile de aplicare a acestuia. Neregularitatea poate fi invocată numai pe calea contestației la executare, în conformitate cu art. 399 din Codul de procedură civilă, mijloc procesual specific fazei

de executare silită, prin care persoana interesată sau procurorul solicită instanței desființarea actelor de executare nelegale sau clarificarea înțelesului, întinderii și aplicării dispozitivului hotărârii. În consecință, se consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că textul criticat nu conține nici o dispoziție din care să reiasă că acesta ar avea caracter retroactiv, în sensul că s-ar aplica și contractelor încheiate între Banca Agricolă — S.A. și împrumutații săi înainte de data publicării în Monitorul Oficial al României a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/1997 și, prin urmare, nu contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Excepția invocată nu vizează constituționalitatea textului criticat, ci interpretarea dată conținutului acestuia de instanțele de judecată. Se mai arată că în jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant faptul că, în absența unei dispoziții privind aplicarea în timp a unor prevederi legale, nu intră în competența sa interpretarea dispozițiilor unei legi sub raportul acțiunii lor în timp, ci numai controlul constituționalității dispozițiilor respective. În acest sens se invocă, printre altele, Decizia nr. 283 din 1 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 24 iulie 1997, precum și Decizia nr. 134 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999. În final se apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A. (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 14 iulie 1997), aprobată, cu modificări, prin Legea

nr. 166/1998 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 20 august 1998), dispoziții care prevăd: „*Contractele de credit încheiate între Banca Agricolă — S.A. și împrumutații săi pentru creditele și dobânzile ce intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe de urgență constituie titluri executorii.*”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora: „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat nu cuprinde nici o dispoziție referitoare la aplicarea dispozițiilor sale și contractelor încheiate de Banca Agricolă — S.A. cu împrumutații săi înainte de intrarea sa în vigoare. Prin urmare, nu se poate reține că acest text ar fi în contradicție cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. În realitate autorul excepției critică modul în care instanțele judecătorești aplică dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, iar nu constituționalitatea acestora.

În aceste condiții Curtea constată că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției.*”

De altfel, în jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că în competența sa nu intră „interpretarea aplicării dispozițiilor unei legi sub raportul acțiunii lor în timp, ci numai de a constata dacă aceste dispoziții sunt în concordanță cu Constituția” (de exemplu: Decizia nr. 283 din 1 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 24 iulie 1997, și Decizia nr. 134 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999).

Pe de altă parte Curtea constată că dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, sub aspectul conformității acestora cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 42 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, precum și prin Decizia nr. 59 din 20 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 9 iunie 1999, Curtea a constatat că prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 sunt constituționale, respingând excepția de neconstituționalitate. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței sale, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere“ la Banca Agricolă — S.A., aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 166/1998, excepție ridicată de Constantin Maxim în Dosarul nr. 4.337/1998 al Judecătorei Constanța.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAIMagistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

Întrucât magistratul-asistent Laurențiu Cristescu se află în incapacitate temporară de muncă, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 219

din 14 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 62/2000

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, excepție ridicată de Consiliul Județean Giurgiu în Dosarul nr. 244/2000 al Curții de Apel București — Secția contencios administrativ.

La apelul nominal răspund autorul excepției, prin avocat Antonie Iorgovan, și Ministerul Agriculturii și Alimentației, reprezentat prin consilier juridic Nicolae Baciuc, lipsind Guvernul României. Procedura este legal îndeplinită.

Ministerul Agriculturii și Alimentației invocă excepția lipsei calității sale procesuale pasive. Avocatul autorului excepției solicită respingerea acestei cereri, deoarece prin Încheierea din 16 mai 2000 a Curții de Apel București — Secția contencios administrativ a fost admisă cererea de intervenție formulată de Ministerul Agriculturii și Alimentației și, pe cale de consecință, acesta are calitatea de parte în litigiul dedus judecătorei. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive, deoarece Ministerul Agriculturii și Alimentației figurează ca parte în fața instanței de judecată, calitate pe care și-o menține și în contenciosul constituțional.

Curtea, deliberând, respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Agriculturii și Alimentației, întrucât în fața Curții Constituționale au acces toate părțile litigiului aflat pe rolul instanței judecătorești.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul pe fond apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974 sunt contrare prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție, referitoare la condițiile în care Guvernul poate adopta ordonanțe

de urgență. De asemenea, se susține că art. 1 pct. 2 din ordonanța de urgență menționată, prin care a fost modificat art. 24 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2), art. 51, 119, 121, art. 122 alin. (4), art. 134 alin. (2) lit. a), ale art. 138 alin. (2), prin raportare la art. 20 alin. (2) din Constituție, cu trimitere la Carta europeană a autonomiei locale, solicitând admiterea excepției de neconstituționalitate și sub acest aspect. În sfârșit, se mai susține că în speță își găsește aplicația teoria drepturilor câștigate, în sensul că autorul excepției a avut un drept câștigat prin lege, și anume dreptul de a concesiona serviciul public prevăzut la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 60/1974, veniturile astfel realizate revenind bugetului acestui consiliu.

Reprezentantul Ministerului Agriculturii și Alimentației solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că, în temeiul dispozițiilor constituționale ale art. 101 alin. (1), Guvernul „are competența să aprecieze dacă o anumită activitate poate fi considerată ca fiind de interes național sau nu, hotărând în acest sens prin adoptarea unei ordonanțe de urgență care are puterea juridică a unei legi“. De asemenea, se consideră că prevederile art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 nu contravin dispozițiilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată, apreciind că dispozițiile art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 nu contravin Constituției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 244/2000, **Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974**, excepție ridicată de Consiliul Județean Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 „este emisă cu încălcarea alin. (4) al art. 114 din Constituție“ și că totodată art. 1 pct. 2 din această ordonanță „încalcă principiile statului de drept, ale autonomiei locale și ale democrației constituționale“, invocându-se art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2) art. 51, 119, 121, art. 122 alin. (4), art. 134 alin. (2) lit. a), art. 138 alin. (2), prin raportare la art. 20 alin. (2) din Constituție, cu trimitere la Carta europeană a autonomiei locale.

Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este întemeiată, „deoarece încalcă art. 119, 120, 121 și 122 din Constituție, care reglementează principiile de bază ale administrației publice locale“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în raport cu prevederile art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2), art. 51, 119, 121, art. 122 alin. (4) art. 134 alin. (2) lit. a), art. 138 alin. (2) și ale art. 114 alin. (4) din Constituție. Se arată că dispozițiile ordonanței de urgență au ca scop „apărarea sănătății animalelor și sănătății publice, protecția teritoriului țării față de bolile transmisibile, precum și crearea condițiilor de derulare optimă și de securitate maximă a comerțului (import-export) de animale și produsele acestora, în conformitate cu convențiile și acordurile internaționale, scopul principal fiind evitarea, cât și stoparea unor fenomene negative care într-o eventuală amploare pot constitui pericol public“. Se apreciază totodată că „asemenea măsuri sunt de natură să reclame instituirea unei reglementări urgente și adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie ansamblul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42 din 8 aprilie 1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 13 aprilie 1999 și aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 62/2000), act normativ care, în opinia autorului excepției, încalcă art. 114 alin. (4) din Constituție, precum și, în mod special, dispozițiile art. 1 pct. 2 din aceeași ordonanță, dispoziții de lege considerate a fi contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2), art. 51, 119, 121, art. 122 alin. (4), art. 134 alin. (2) lit. a), art. 138 alin. (2), prin raportare la art. 20 alin. (2) din Constituție, cu trimitere la Carta europeană a autonomiei locale.

I. Principala critică de neconstituționalitate privește încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, referitoare la condițiile în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Potrivit acestor dispoziții, *„În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu“*. Autorul excepției susține că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 nu a fost determinată de existența unui caz excepțional și că „ea adaugă o reglementare de altă natură, creând o stare de conflict în cazul unuia și aceluiași articol de lege“.

Examinând sub acest aspect excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 42/1999 a fost adoptată cu respectarea cerințelor prevăzute la art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală. Cazul excepțional avut în vedere de Guvern la adoptarea acestei ordonanțe a fost determinat de apărarea sănătății animalelor și sănătății publice, protecția teritoriului țării față de bolile transmisibile, precum și crearea condițiilor de derulare optimă și de securitate maximă a comerțului de animale și produse animaliere, în conformitate cu convențiile și acordurile internaționale. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă sub acest prim aspect. De altfel, la aceeași soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate se ajunge și pe baza argumentelor înfățișate în opinia separată, formulată la Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000, opinie pe care autorii acesteia, membri ai completului de judecată, o mențin și în cauza de față.

II. Autorul excepției consideră că dispozițiile art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2), art. 51, 119, 121, art. 122 alin. (4), art. 134 alin. (2) lit. a) și în art. 138 alin. (2), care au următoarea redactare:

— art. 1 alin. (3): *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;*

— art. 16 alin. (2): *„Nimeni nu este mai presus de lege.”;*

— art. 51: *„Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”;*

— art. 119: *„Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiul autonomiei locale și pe cel al descentralizării serviciilor publice.”;*

— art. 121: *„(1) Consiliul județean este autoritatea administrației publice pentru coordonarea activității consiliilor comunale și orașenești, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean.*

(2) Consiliul județean este ales și funcționează în condițiile legii.”;

— art. 122 alin. (4): *„Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept.”;*

— art. 134 alin. (2) lit. a): *„Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.”;*

— art. 138 alin. (2): *„Impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene, în limitele și în condițiile legii.”*

Dispozițiile art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999, prin care art. 24 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974 a fost completat cu alin. 3, au următorul cuprins: *„Activitatea de dezinfectie de la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat este de interes național, se efectuează și se finanțează din surse proprii de către agenți economici autorizați, potrivit legii, în baza contrac-*

tului de concesiune încheiat cu Ministerul Agriculturii și Alimentației, cu respectarea prevederilor Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor.”

Curtea constată că nici una dintre aceste dispoziții legale nu aduce atingere principiului constituțional al autonomiei locale, instituit prin art. 119, 120, 121 și 122 din Constituție, principiu care se regăsește atât în activitatea fiecărei autorități comunale, orașenești sau județene, cât și în raporturile dintre aceste autorități. Acest principiu se realizează prin consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii, potrivit atribuțiilor și competențelor stabilite prin Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată. Totodată, acest principiu stă la baza raporturilor dintre autoritățile locale și prefect, în calitate de reprezentant al Guvernului, între care nu există un raport de subordonare, fără însă a exclude, în baza art. 101 alin. (1) din Constituție, executarea de către Guvern a sarcinii sale de conducere generală a administrației publice.

De asemenea, este de observat că autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală rezolvă treburile publice în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă și fără a rezolva și a gestiona activități de interes național, astfel cum sunt cele reglementate prin textul criticat. Așa fiind, statul este îndreptățit să intervină în situații care reclamă un interes național, potrivit art. 134 alin. (2) din Constituție, în scopul apărării intereselor naționale în activitatea economică, iar agenții economici trebuie să se integreze în acest cadru general, în concordanță cu apărarea unui interes public și evitarea unui pericol public.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2), art. 51 și a art. 134 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea sunt nerelevante, întrucât prin textul criticat nu se reglementează raporturi sociale prin care să se nesocotească valorile supreme garantate de Constituție (statul de drept, demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic). De asemenea, nu este pusă în discuție încălcarea principiului potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege și nici a dispozițiilor constituționale privind respectarea Constituției și a legilor, precum și a celor privind obligațiile statului în economie.

III. Autorul excepției a mai invocat și încălcarea art. 20 alin. (1) din Constituție (potrivit căruia *„Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte”*), și anume, ca urmare a violării prevederilor Cartei europene a autonomiei locale (adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985 și ratificată prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997).

Curtea constată că nici acest motiv de neconstituționalitate nu poate fi reținut, deoarece Carta europeană a autonomiei locale, astfel cum rezultă din însuși titlul său, nu reglementează probleme de interes național, așa cum este activitatea de dezinfectie de la punctele de control pentru

trecerea frontierei de stat. De altfel, stabilirea unei activități ca fiind de interes național sau local constituie o prerogativă exclusivă a legiuitorului.

În sfârșit, cu privire la susținerea conform căreia autorul excepției a avut un drept câștigat prin lege, și anume dreptul de a concesiona serviciul public prevăzut la

art. 24 alin. (2) din Legea nr. 60/1994, Curtea constată că în speță autoritățile publice (un minister și un consiliu județean) au atribuții și competențe, iar nu drepturi subiective, categorie la care se referă teoria drepturilor câștigate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 62/2000, excepție ridicată de Consiliul Județean Giurgiu în Dosarul nr. 244/2000 al Curții de Apel București — Secția contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 222

din 14 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Ana-Viorica Costi și Viorel Dubăștean în Dosarul nr. 3.230/2000 al Judecătoria Arad.

La apelul nominal se constată lipsa autorilor excepției, precum și a Consiliului Județean Arad — Comisia pentru aplicarea Legii nr. 112/1995, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în

acest sens jurisprudența Curții Constituționale care prin Decizia nr. 73/1995 a statuat că dispozițiile art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.230/2000, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**, excepție ridicată de Ana-Viorica Costi și Viorel Dubăștean.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece creează o discriminare pe criteriul valorii reparatorii între persoanele care nu se află în situațiile prevăzute de lege pentru restituirea în natură a locuințelor.

Judecătoria Arad, exprimându-și opinia, apreciază că sesizarea adresată Curții Constituționale pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 au făcut obiectul controlului de neconstituționalitate anterior promulgării legii, potrivit art. 144 lit. a) din Constituție, Curtea Constituțională statuând prin Decizia nr. 73/1995 că aceste dispoziții sunt constituționale. Se mai arată că asupra acestor dispoziții Curtea Constituțională s-a pronunțat și în cadrul controlului prevăzut la art. 144 lit. c) din Constituție, prin deciziile nr. 2/1998, nr. 4/1998, nr. 48/1998 și nr. 67/1999, constatându-se, de asemenea, constituționalitatea acestor prevederi legale. În concluzie, se consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, având următoarea redactare: *„Valoarea totală a apartamentului restituit în natură și a despăgubirilor convenite pentru apartamentele nerestituite în natură și pentru terenurile aferente nu poate depăși suma veniturilor salariale medii pe economie ale unei persoane pe o perioadă de 20 de ani, calculată la data stabilirii despăgubirii.”*

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Ana-Viorica Costi și Viorel Dubăștean în Dosarul nr. 3.230/2000 al Judecătoriei Arad.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Normelor cu privire la accesul, evidența și protecția turiștilor în structuri de primire turistice

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele cu privire la accesul, evidența și protecția turiștilor în structuri de primire turistice, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Agenții economici care dețin sau administrează structuri de primire turistice — hoteluri, moteluri, vile, cabane, campinguri, sate de vacanță, bungalouri, pensiuni turistice și agroturistice și alte unități cu funcție de cazare turistică — au obligația să respecte și să aplice integral prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — (1) Săvârșirea următoarelor fapte constituie contravenții, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni:

a) refuzul cazării turiștilor în cazul în care există locuri de cazare disponibile;

b) neasigurarea ordinii, liniștii publice și a bunelor moravuri în structurile de primire turistice;

c) neasigurarea securității turiștilor și a bunurilor acestora în structurile de primire turistice;

d) nerespectarea obligației privind întocmirea fișei de anunțare a sosirii și plecării și completarea cărții de imobil, după caz;

e) transmiterea de către personalul structurilor de primire turistice a unor informații cu privire la sejurul turiștilor, cu excepția cazului în care aceste informații sunt solicitate de ofițerii sau subofițerii Ministerului de Interne;

f) cazarea minorilor sub 14 ani care sunt neînsoțiți de părinți sau de reprezentanții legali, cu excepția celor aflați în drumeție, tabere, excursii, concursuri sau în alte acțiuni similare, însoțiți de cadre didactice, antrenori și ghizi;

g) permiterea de către personalul structurilor de primire turistice a vizitării unui turist fără a avea acordul acestuia;

h) permiterea de către personalul structurilor de primire turistice a rămânerii peste noapte a unui vizitator al turistului fără ca pentru acesta să fie întocmită fișa de anunțare a sosirii și plecării sau fără a se completa cartea de imobil, după caz;

i) neinformarea de către personalul structurilor de primire turistice a organelor de poliție cu privire la apariția unor persoane care au săvârșit infracțiuni și care au fost date în urmărire, precum și a altor persoane cunoscute ca traficanți, turbulenți, prostituate, proxeneți etc.;

j) efectuarea unor controale în spațiile de cazare a turiștilor în alte condiții decât cele prevăzute de lege;

k) angajarea de către deținătorii sau administratorii spațiilor de cazare a unor persoane neinstruite.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 600.000 lei la 800.000 lei, faptele prevăzute la alin. (1) lit. d), e), g) și h);

b) cu amendă de la 800.000 lei la 1.000.000 lei, faptele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), c), f), i), j) și k).

Art. 4. — (1) Contravențiile se constată și amenziile se aplică de reprezentanții împuterniciți de Ministerul Turismului, precum și de ofițerii și subofițerii de poliție.

(2) În cazul repetării contravențiilor sus-menționate, împuterniciții Ministerului Turismului pot retrage brevetul de turism al directorului și/sau certificatul de clasificare a structurii de primire turistice respective.

Art. 5. — Contravențiilor prevăzute la art. 3 le sunt aplicabile prevederile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 41/1996 pentru aprobarea Normelor cu privire la accesul, evidența și asigurarea securității turiștilor în structurile de primire turistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 februarie 1996, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul turismului,
Matei-Agathon Dan
Ministru de interne,
Ioan Rus

N O R M E

cu privire la accesul, evidența și protecția turiștilor în structuri de primire turistice

Art. 1. — (1) Cazarea turiștilor se face la orice oră din zi și din noapte, în ordinea sosirii și în limita locurilor disponibile, ținându-se seama cu prioritate de obligațiile asumate anterior pe bază de contracte și rezervări confirmate, cu informarea anticipată asupra tarifului pentru o zi aferent spațiului închiriat.

(2) Cazarea se face fără nici o discriminare cu privire la cetățenie, naționalitate, domiciliu, convingeri politice sau religioase.

(3) Administrațiile structurilor de primire turistice: hoteluri, moteluri, cabane, sate de vacanță, bungalouri, pensiuni turistice și agroturistice și alte unități cu funcție de cazare turistică au obligația să asigure în incinta unităților ordinea, liniștea publică și bunele moravuri, precum și securitatea turiștilor și a bunurilor ce le aparțin.

Art. 2. — (1) Administratorii structurilor de primire turistice sunt obligați să asigure înscrierea tuturor turiștilor în evidențele operative, la sosirea acestora, și completarea formularului „Fișa de anunțare a sosirii și plecării”.

(2) Pensiunile turistice și agroturistice sunt exceptate de la completarea acestui formular, urmând să se utilizeze cărțile de imobil.

(3) Fișele de anunțare a sosirii și plecării sunt formulare înseriate și înlocuiesc cărțile de imobil. Datele pe care le conține fiecare fișă sunt cele prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentele norme.

(4) Completarea fișelor se face de către fiecare turist în momentul sosirii, pe baza actelor de identitate, care pentru cetățenii români sunt: buletinul/carta de identitate și pașaportul, carnetul de marinar sau licența de zbor; pentru cetățenii străini sunt: pașaportul, carnetul de identitate, legitimația provizorie, permisul de mic trafic, carnetul de marinar sau licența de zbor, iar pentru militarii în termen și elevii instituțiilor militare de învățământ sunt: buletinul/carta de identitate sau, după caz, documentele de identitate militare (carnetul de serviciu sau legitimația).

(5) Este interzisă cazarea oricărei persoane care nu posedă act de identitate.

(6) Fișele de anunțare a sosirii și plecării, completate și semnate de turiștii cazați, se preiau, împreună cu actele de identitate, de către recepționeri, care sunt obligați să confrunte datele din fișe cu cele din actul de identitate, să semneze fișele pentru confirmarea completării corecte a acestora și să restituie imediat actele de identitate turiștilor.

(7) Răspunderea pentru completarea corectă a fișelor de anunțare a sosirii și plecării revine recepționarilor.

(8) Fișele de anunțare a sosirii și plecării se întocmesc în două exemplare, iar pentru evitarea utilizării indigoului, acestea sunt realizate din hârtie chimizată.

(9) Originalele fișelor de anunțare a sosirii și plecării, grupate în ordine alfabetică, se pun zilnic la dispoziție organelor de poliție.

(10) Copiile de pe fișele de anunțare a sosirii și plecării, grupate în același mod ca și originalele, rămân la structurile de primire turistice, cu termen de arhivare 5 ani.

(11) Obligația de a procura aceste formulare revine deținătorilor și administratorilor structurilor de primire turistice.

(12) Tipărirea se face contra cost, prin Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, la tarife diferențiate în funcție de categoria de clasificare a structurii de primire turistice.

Art. 3. — Modalitățile de predare-preluare a fișelor de anunțare a sosirii și plecării vor fi stabilite de comun acord de unitățile de poliție teritoriale și de structurile de primire turistice.

Art. 4. — (1) Cazarea minorilor în vârstă de până la 14 ani este permisă numai în cazurile în care aceștia sunt însoțiți de părinți sau de reprezentanții legali.

(2) Se exceptează de la această regulă minorii aflați în drumeție, tabere, excursii, concursuri sau în alte acțiuni similare, însoțiți de cadre didactice, antrenori și ghizi din partea organizatorilor acțiunilor respective.

Art. 5. — (1) În scopul asigurării protecției turiștilor personalului structurilor de primire turistice îi este interzis să dea relații și informații cu privire la sejurul turiștilor în aceste unități, fără acordul acestora, cu excepția datelor referitoare la legalitatea șederii acestora, solicitate de ofițerii și subofițerii Ministerului de Interne cu atribuții în acest scop.

(2) Vizitarea turiștilor în structurile de primire turistice este admisă cu condiția ca vizitatorul să anunțe recepția. Lucrătorii de la recepție au obligația să permită vizita numai după obținerea acordului turistului care urmează să fie vizitat.

(3) Vizitatorul poate rămâne peste noapte în camera turistului vizitat numai după anunțarea recepției, completarea fișei turiștilor și înregistrarea în celelalte documente de evidență operativă, în vederea achitării contravalorii serviciilor prestate de structurile de primire turistice.

Art. 6. — (1) Administrațiile structurilor de primire turistice răspund de paza, siguranța și integritatea bunurilor turiștilor, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, asigurând măsurile și dotările necesare în acest scop.

(2) De asemenea, amenajează spații corespunzătoare pentru asigurarea valorilor predate de turiști spre păstrare la recepție, luând totodată și măsuri de afișare a unor anunțuri în acest sens.

Art. 7. — (1) Personalul structurilor de primire turistice este obligat, în cadrul atribuțiilor de serviciu, să ia măsuri de prevenire a infracțiunilor și a altor fapte antisociale în incinta acestora.

(2) Administrațiile și personalul de la recepția structurilor de primire turistice de toate tipurile au obligația să informeze organele de poliție despre apariția persoanelor care au săvârșit infracțiuni și care au fost date în urmărire, precum și a altor persoane cunoscute ca traficanți, turbulenți, prostituate, proxeneți etc.

Art. 8. — (1) În conformitate cu prevederile legale, spațiul de cazare constituie reședința temporară a turistului și în consecință acest spațiu este inviolabil, cu excepția situațiilor care pun în pericol viața, integritatea și bunurile turiștilor, precum și baza materială a structurilor de primire turistice.

(2) Controlul în spațiul de cazare ocupat de turist este permis numai în condițiile prevăzute de lege.

Art. 9. — Instruirea personalului structurilor de primire turistice în legătură cu cunoașterea și aplicarea acestor reguli se realizează de către deținătorii sau administratorii unităților respective.

HOTEL.....

ROOM No

Fişa de anunţare a sosirii şi plecării

REGISTRATION FORM - ANMELDUNG - FORMULAIRE
TO BE COMPLETED ON ARRIVAL
AUSZUFÜLLEN BEI DER ANKUNFT
POUR COMPLETER A L'ARRIVEE

NUMELE ŞI PRENUMELE
SURNAME AND CHRISTIAN NAME
NAME UND VORNAME
NOME ET PRENOME

DATA NAŞTERII	LOCUL NAŞTERII	CETĂŢENIA
DATE OF BIRTH	PLACE OF BIRTH	NATIONALITY
GEBURTSDATUM	GEBURTSORT	STAATSANGEHÖRIGKEIT
DATE DE NAISSANCE	LIEU DE NAISSANCE	NATIONALITE

DOMICILIUL: LOCALITATEA	STRADA	Nr.	TARA
RESIDENCE: LOCALITY	STREET	No.	COUNTRY
WOHNSITZ: ORT	STRASSE	Nr.	LAND
DOMICILE: LOCALITE	RUE	No.	PAYS

DATA SOSIRII	DATA PLECĂRII	SCOPUL CĂLĂTORIEI ÎN ROMÂNIA
DATE OF ARRIVAL	DATE OF DEPARTURE	PURPOSE OF TRAVELLING TO ROMANIA
ANKUNFTSDATUM	ABREISEDATUM	ZWECK DER REISE NACH RUMANIEN
DATE D'ARRIVEE	DATE DE DEPART	MOTIVE DE VOTRE VOYAGE EN ROUMANIE

ACT DE IDENTITATE:	SERIA	Nr.
IDENTITY CARD:	SERIES	No.
PERSONALAUSWEIS:	SERIE	Nr.
PAPIERS D'IDENTITE:	SERIE	No.

SEMŢATURA TURISTULUI	SEMŢATURA RECEPTIONERULUI
TOURIST'S SIGNATURE	RECEPTIONIST'S SIGNATURE
UNTERSCHRIFT DES TOURISTEN	UNTERSCHRIFT DES EMPFANGSCHEFS
SIGNATURE DU TOURISTE	SIGNATURE DU RECEPTIONNAIRE

În atenția publicului

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“ comunică persoanelor fizice și juridice cu domiciliul sau cu sediul în București că primirea anunțurilor în vederea publicării actelor în Partea a III-a a Monitorului Oficial al României (acte juridice, înscrieri, comunicări, anunțuri și altele asemenea), în temeiul unor dispoziții legale, se face la sediul **Centrului pentru relații cu publicul și agenții economici**, șos. Panduri nr. 1, bl. P33, sectorul 5, București.

Pentru persoanele fizice și juridice cu domiciliul sau cu sediul în alte zone ale țării transmiterea documentelor spre publicare se face prin intermediul Companiei Naționale „Poșta Română“ – S.A.

Serviciul de publicare se desfășoară astfel:

- pentru anunțurile depuse până la ora 11,00 Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, poate fi procurat la ora 14,00 în aceeași zi;
- pentru anunțurile depuse după ora 11,00 Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, poate fi procurat de către client în dimineața zilei următoare.

Pe această cale informăm publicul că **Regia Autonomă „Monitorul Oficial“ nu încasează taxe de urgență** pentru nici o publicație și pentru nici o zonă de pe teritoriul României.

Plata se va face în conturile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“:

- nr. 2511.1-12.1/ROL, deschis la Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea“ București;
- nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

TARIFELE
aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în
Monitorul Oficial al României, începând cu data de 1 ianuarie 2001

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- ordine ale ministrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de legea fundamentală în art. 78, 99, 107 și 145 320.000 lei/pagină de manuscris
- deciziile pronunțate de secțiile unite ale Curții Supreme de Justiție 320.000 lei/pagină de manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A III-A

- pierderi de acte, sigilii, ștampile, formulare fiscale, acțiuni, pașapoarte, certificate de înregistrare fiscală, alte acte prevăzute de lege, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 75.000 lei/act
- publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin 395.000 lei/act
- acte procedurale ale instanțelor judecătorești, a căror publicare este prevăzută de lege 395.000 lei/act
- extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 650.000 lei/anunț
- concursuri pentru ocuparea de posturi didactice în învățământul superior 1.500 lei/cuvânt
- anunțuri privind examenul de capacitate pentru magistrați, precum și pentru locurile vacante de notari publici 1.500 lei/cuvânt
- publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 395.000 lei/act
- alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 1.500 lei/cuvânt
- publicații cu prezentare tabelară 30.000/rând

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A IV-A

- publicarea încheierilor judecătorului delegat la înmatricularea societăților comerciale, precum și a altor sentințe prevăzute de lege 450.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea prospectului de emisiune, a proiectului de fuziune sau divizare 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea actului constitutiv al societății comerciale (statut și contract de societate), integral sau în extras 590.000 lei/pagină de manuscris
- bilanțuri și conturi de profit și pierderi (anunțuri-extras) 677.000 lei/anunț
- bilanțuri ale băncilor 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicații cu prezentare tabelară 30.000 lei/rând
- acte adiționale 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea dispozitivului sentinței definitive de excludere (S.N.C., S.C.S., S.R.L.), precum și pentru anularea societății comerciale 245.000 lei/anunț
- alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege (somații, convocări de adunări generale, hotărâri ale adunărilor generale, acte de numire a lichidatorilor, darea de seamă a lichidatorilor, raportul cenzorilor în caz de lichidare etc.) 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea hotărârilor de admitere a înregistrării partidelor politice, precum și a listei cuprinzând donatorii și donațiile pentru partidele politice 590.000 lei/pagină de manuscris
- alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 590.000 lei/pagină de manuscris

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A V-A

- publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat.

Tarifele de publicare cuprind taxa pe valoarea adăugată în cotă de 19%.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
